

Pohádka psí

Julča Pokud vůz mého dědečka,
Lucie K. toho mlynáře,
Julča vozil po vesnicích chleba
Anna a zpátky do mlýna pěkné zrní,
Julča znal Voříška kdekdo;
Alžběta no, Voříšek,
Lucie Ch. řekl by vám každý,
Alžběta to je přece ten pejsek, co sedá na kozlíku vedle starého Šulitky a kouká, jako by řídil celý vůz;
Barbora a když to jde do kopce nějak po-ma-li-čku,
Nelča začne vám štěkat, a hned se kola zatočí rychleji,
Alžběta Šulitka
Julča zapráská,
Lucie Ch. Ferda
Lucie K. i Žanka,
Julča totižto oba koně našeho dědečka,
Anna zaberou,
Alžběta a teď
Barbora celý
Alžběta vůz
Julča slavně
Lucie K. běží
Lucie Ch. do vsi
Nelča a vytřásá
Anna ze sebe
Barbora samou

Alžběta krásnou
Julča vůni
Barbora božího
Anna daru.
Lucie K. Takhle, děti, jezdil Voříšek nebožtík po celé farnosti.
Lucie Ch. Ba, za jeho časů nebyly ještě žádné tyhle splašené automobily;
Alžběta tehdy se jezdilo pomalu,
Julča pořádně
Nelča a aby to bylo slyšet.
Lucie K. Žádný šofér na automobilu neumí tak krásně práskat bičem jako nebožtík Šulitka,
Barbora dej mu pánbůh věčnou slávu,
Lucie K. nebo tak zamlaskat na koně, jako to uměl on;
Anna a vedle žádného šoféra nesedí moudrý Voříšek,
Julča nekučíruje,
Lucie Ch. neštěká, nepouští hrůzu,
Barbora no nic.
Julča Takový automobil jenom přeletí a zasmrdí,
Nela a teď koukej, kde už je; ani ho vidět není pro samý prach.
Lucie K. Inu, to Voříšek jezdil důkladněji;
Lucie Ch. na půl hodiny předem lidé nastavili ucho,
Alžběta začichali
Lucie Ch. a řekli:
Všichni Aha!
Julča To už věděli, že k nim jede chleba, a postavili se na práh, aby mu dali dobrýtro.
Barbora A nyčko už tedy opravdu běží dědečkův vůz do vesnice,
Lucie K. Šulitka mlaská jazykem,
Alžběta Voříšek štěká na kozlíku

Nela a najednou

Všichni hup,

Nela skočí Žankovi na zadek

Anna a teď tancuje Žankovi po hřbetě, běhá od chomoutu k ocasu,

Julča od ocasu k chomoutu

Anna a hubu si roztřepit může samou radostí:

Všichni Haf haf, kluci, sakra, to jsme to sjeli, sláva!

Lucie K. A kluci vyvalují oči;

Alžběta denně sem přijede chleba, a vždycky taková sláva jako by sám císař jel!

Lucie Ch. Ba, jak říkám, tak důkladně se už dávno nejezdí jako za časů Voříškových.

Nela A štěkat uměl Voříšek, jako když z pistole střílí.

Všichni Prásk!

Julča A přece byl čas, že Voříšek neuměl ani trochu štěkat, třeba už byl výrostek a měl takové zuby, že rozkousal dědečkovi nedělní holínky.

Barbora Totiž musíte vědět, jak přišel dědeček k Voříškovi.

Anička či spíš Voříšek k dědečkovi.

Barbora Šel jednou dědeček z hospody pozdě domů, a že byla noc a že mu bylo veselo,

Lucie K. a snad i proto, aby zahnal zlé duchy,

Barbora si cestou zpíval.

Lucie Ch. Najednou ztratil potmě dobrou notu a musel se zastavit, aby ji hledal.

Barbora A co ji tak hledá, slyší nějaké vrnění,

Alžběta pištění,

Julča kničení

Barbora vrnění na zemi u svých nohou; pokřičoval se a hmatal po zemi, co to jako je.

Alžběta+Nela Nahmatal huňaté

Lucie K.+Anička teplé klubíčko,

Julča+Lucie Ch. do dlaně se mu vešlo,

Barbora a bylo to měkké jako samet;

Alžběta a sotva to vzal do ruky, přestalo to vrnět a cucalo mu prst, jako by byl z medu.

Nela „Na to se musím podívat,“

Lucie Ch. pomysll si dědeček a donesl to s sebou domů,

Lucie K. do mlýna.

Anička Babička,

Alžběta chuděra,

Anička čekala.

Julča Čekala na dědečka, aby mu mohla dát ehm dobrou noc;

Barbora ale dřív než se mohla jak náleží ozvat, řekl filuta dědeček:

Nela „Koukej, Heleno, co ti nesu.“

Barbora Babička si na to posvítila, a...

Julča A heleme, vždyť to bylo štíně, můj ty tondo! psí miminko ještě slepé a žluté, jako vyloupnutý oříšek.

Nela „Koukejme,“

Všichni podivil se dědeček,

Nela „ale pejsánku, čípak vlastně jsi?“

Julča Pejsánek,

Anička to se ví,

Julča neví.

Lucie Ch. Třásl se na stole jako hromádka neštěstí, až mu krysí ocásek poskakoval,

Alžběta a pištěl přežalostně,

Lucie K. a tuhle,

Anička i prachkujóne,

Lucie K. se pod ním udělala loužička

Alžběta a rostla jako špatné svědomí.

Julča „Karle, Karle,“

Všichni Karle, Karle!

Barbora zakývala vážně babička na dědu hlavou,

Julča „kdepaks nechal rozum? Vždyť to štíně musí pojit bez mámy.“

Lucie Ch. Toho se dědeček lekl.

Nela „Honem, Heleno,“

Všichni Heleno!

Barbora povídá,

Nela „ohřej mlíčko

Všichni Mlíčko!

Nela a uchystej houstičku.“

Všichni Houstičku!

Barbora Babička všechno uchystala, dědeček namočil měkkou střídu do mléka, omotal ji cípem kapesníku a udělal tak dobrý cumel, že se z něho štění nacucalo, až mělo bříšek jako buben.

Julča „Karle, Karle,“

Všichni Karle, Karle!

Barbora zakývala zas babička hlavou

Julča „kdepaks nechal rozum? Kdopak bude to štíně hřát, aby nepošlo zimou?“

Barbora Ale kdež dědeček!

Alžběta tomu něco namítat!

Lucie Ch. Sebral štění a rovnou s ním do stáje;

Anička *(začne zpívat „Já viděl divoký koně“ nebo cokoliv jiného o koních)*

Všichni *(se po ní dívají, nechápou)*

Anička *(si těch pohledů všimne a přestane)* Koně, no...

Všichni *(nad ní mávnou rukou)*

Lucie K. Tedy: Sebral štění a rovnou s ním do stáje;

Alžběta *(rychle naváže)* a panečku, tam bylo teplo,

Anička *(to zase nevydrží a začne zpívat „Léto, léto mý“ nebo cokoliv jiného o létě a teple)*

Julča *(zvýší hlas, aby ji přerušila)* Teplo, co ho Ferda a Žanka nadýchali!

Všichni *(se podívají po Aničce, pak šeptem)* Oba koně už spali, *(ten, kdo stojí vedle Aničky, jí pro jistotu zacpe ústa)*

- Alžběta ale když přišel hospodář, zvedli hlavu.
- Nela Žanko, Ferdo,
- Anna G. řekl dědeček,
- Nela ať tomu Voříškovi neublížíte. Já vám ho dávám do ochrany.“
- Julča A s tím položil malého Voříška před ně do slámy.
- Barbora Žanka si cichl k divnému tvorečkovi a cítil z něho dobré ruce hospodářovy;
- Anička i pošeptal Ferdovi:
- Lucie Ch. „Je náš!“
- Lucie K. A bylo to.
- Alžběta Tak rostl Voříšek ve stáji
- Barbora krmem cumlíkem z kapesníku
- Julča až vyrostl.
- Nela A už byl z Voříška celý pes,
- Anna G. veselý a zubatý
- Lucie Ch. jako každý jiný,
- Anička ale něco na něm nebylo v pořádku:
- Alžběta nikdo ho neslyšel štěkat ani vrčet. Jenom pištěl jaksi a skučel, ale štěkání to nebylo.
- Julča Řekla si jednou babička:
- Nela „Copak že Voříšek neštěká?“
- Julča Přemýšlí, tři dny chodí jako tělo bez duše, a čtvrtého dne povídá dědečkovi:
- Nela „Copak že Voříšek nikdy neštěká?“
- Lucie K. Přemýšlí dědeček, tři dny chodí a pořád vrtí hlavou,
- Barbora čtvrtého dne povídá Šulitkovi, kočímu:
- Anna G. „Copak že náš Voříšek nikdy neštěká?“
- Lucie Ch. Šulitka to vzal důkladně; šel do hospody a přemýšlel tam tři dny a tři noci;
- Barbora čtvrtého dne se mu už chtělo spát, nějak se mu mátla hlava, i zavolal hospodského a tahal z kapsy čtyráky za outratu.
- Julča Počítal, počítal, ale sám čert se mu do toho pletl, že se ne a ne dopočítat.

Anna G Inu, Šulitko,
Lucie K povídá hospodský,
Anna G copak tě maminka nenaučila počítat?
Alžběta V tu chvíli Šulitka nechal outraty,
Lucie Ch plácl se do čela
Alžběta a běžel k dědečkovi.
Julča Hospodáři,
Anna R křičel
Barbora ve dveřích,
Julča už to mám! Voříšek proto neštěká, že ho tomu jeho máma nenaučila!
Nela „Namoutě,
Všichni řekl dědeček,
Nela to je pravda; mámu Voříšek nezná,
Julča Ferda ani Žanka ho štěkat nenaučili,
Anna G pes žádný v sousedství není,
Anna R a tak Voříšek ani neví, co to štěkání je.
Alžběta Šulitko, musíš ho naučit štěkat.
Lucie Ch Sedl si Šulitka ve stáji k Voříškovi a učil ho štěkat.
Julča Haf, haf,
Barbora Haf, Haf.
Anna R Haf, Haf!
Lucie K HAF! dávej pozor, jak se to dělá!
Nela nejdřív vrrrrr tadyhle v krku, a pak to najednou pustíš z huby:
Všichni haf haf. Vrrrr, vrrrrr, haf haf haf!
Julča Voříšek stříhal ušima, tohle byla muzika, která se mu jaksí líbila, ani sám nevěděl proč; a najednou ze samé radosti zaštěkal sám.
Nela Haf!
Anna G Haf!

Barbora Haf!
Alžběta Haf!
Anna R Haf!
Julča Haf!
Lucie K Haf!
Lucie Ch Haf!
Alžběta Voříšek měl k štěkání náramný talent,
Nela učení mu šlo rychle,
Anna R a když poprvé vyjel s vozem, šlo to prásk
Julča nalevo,
Anna R prásk
Julča napravo,
Anna G jako když z pistole střílí.
Alžběta však do nejdelší smrti se Voříšek nenabažil svého štěkání
Lucie Ch a štěkal celý boží den;
Lucie K takovou radost mu dělalo, že se tomu pořádně naučil.